

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita Et Virtutibus R. P. Bernardi Colnagi E Societate Jesu Libri Duo

Paullin, Johannes

[Monachii], 1662

Cap. III. Integer vitæ juventam exigit & à Deo ad religiosam familiam
evocatur, non sine pugna.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44152

meditari, solemne ac per jucundum: scilicet ut divinos ignes nutriret, oleum affudit; quos non animat, nisi qui amoris pabulum ministrat.

CAPUT III.

Integer vitæ juventam exigit, & à Deo ad religiosam familiam evocatur, non sine pugna.

§. I.

Bernardi innocentia.

Ceterum ea fuit Bernardo morum integritas, ut illibatum virginalis pudicitiae florem, haustumque è sacro fonte innocentis animae candorem tumulo, an caelo dicam? intulerit. Non illi procax aut indecens verbum excidit unquam, & ne gestus quidem corporis incompositus. Virum in puero te videre diceres. Divino accidisse nutu credidit ipse, nihil se praesente, quod castas aures offenderet, dictum factumque: immò alios, qui ab honestatis orbita sermone gestuque perulanti exerraverant, ipso adventante in ruborem datos, ad modestiae leges se composuisse, palam est.

Alios ad modestiam componit.

§. II.

§. II.

Orij tam erat fugitans, ut neque mini- *Orium fu-*
 mam pretiosi temporis particulam prætere- *git.*
 labi sine pulchro pueritiæ negotio patere-
 tur: interea blandus alijs, & in omnes mi- *Comis &*
 re comis, præcipuè verò in egenos profusè *gravis.*
 liberalis; at sibi perquam rigidus. Ut enim
 tyrannum domesticum, carnem ajo, pia ty- *Sibiipsi do-*
 rannide exarmaret, frangerétque, non con- *rus.*
 tentus quavis heb domade flagellis inno-
 cens corpusculum acriter verberare, illud
 etiam stans per hebdomadem jejunijs bis-
 terte subtracto pabulo edomabat, usque
 adè severus gulæ censor, ut non nisi di-
 menso rigide ad bilancem examinato, per
 eos dies victitare vellet. Adhæc, quam do-
 mi verecundiæ legem oculis ceterisque sen-
 sibus posuerat servandam, eam vel maximè
 cùm in publico comparandum esset, stri-
 ctius exigendam duxit. Unde emicante fo-
 ras animi candore & internæ honestatis lu-
 ce, laudem apud extraneos amorémque sibi
 conciliavit, dùmque virtutem sequitur, ca- *A modestia*
 stissimis moribus & vitæ innocentia, id af- *oculorum*
 securus est, ut vulgò Catanensis Angelus au- *Catanensis*
 diret, nomine inter homines uti raro, ita & *Angeli no-*
 pretioso. Quin ipsemet jam senio gravis, *men habet.*
 sui quidem despiciendi causâ dictitabat;

plus sibi in primo juventutis flore masculæ virtutis fuisse, quàm annis provecta jam ætate ad vitæ meram fluentibus. ita scilicet mens perfectæ sanctimonix cupida, progressus quantumvis grandes pro parvis habet.

§. III.

Vocatur à Deo ad IESU Societatem.

Quarto igitur decimo ætatis anno vix dum completo, sensit se arcana quadam vi ad Societatem IESU, id temporis novam omnino religiosorum hominum familiam vocari: eo præsertim nomine, quòd illa non suam suorumque duntaxat; sed & æternam aliorum omnium salutem impensè gnavitèrque curret: quæ res ipsi à prima usque infantia cordi erat. Accidit fortè, ut eà, quæ par est, religione, Bernardus rei divinæ aliquando interesset, & hanc Christi Servatoris ex Evangelio gnomen à Sacerdote legi audiret. *Quid prodest homini, si universum mundum lucretur; animæ verò suæ detrimentum patiatur?* Id enim verò sibi de cælo dictum arbitratus, toto pectore quidem excepit: mox tamen secum ipso luctari compulsus, tenerrimum erga parentes sororesque amorem, qui scilicet tam sanctis consilijs mirum quantum obnunciabat, ægrè admodum, nec sine longo certamine, expugnavit; quocum

Pugnat ipse se secum.

ubi

CAPUT III.

ubi debellatum erat, statuit primo quoque tempore, quod jam dudum moliebatur, mundo nuncium remittere, & in IESU militia sacramentum dicere, ac contra infestas Cælo acies ad finem usque fortiter decertare.

§. IV.

Commodum evenit, ut cum Genitoribus prandenti pulchra se offerret occasio, quid animo volueret, explicandi. Quare *pugnat cū parentibus* percepta multis egerunt illi, ut filium à proposito deterrerent, immaturam hisce consilijs ætatem caussati; adhæc familiæ spem & fulcimentum in mascula prole positum confessi; tandem pro ea, quæ parentibus in liberos est, auctoritate, jusserunt hos animi juvenilis impetus, quos incassum sumpserit, cohibere; sibi in animo esse, nunquam illi Religionis potestatem facere: nec defuturas etiam vires, ut irritos faciant inconsulti adolescentis conatus. Nimirum etiam piæ mentes, quando de filiorum salute agitur, non semper piè sentiunt.

§. V.

His tamen minis Bernardus nequam fractus, etsi medullitus eam, quæ Genitoribus debetur, reverentiam combibisset,

in hoc rerum articulo factus audentior pro se fari cœpit, & Tuo, inquit, Pater amori, Tuæ, mater, beneficentiæ multa sanè debeo. Vestra enim est, quâ induor, vestis; vestra, quâ fruor, domus; vestra, quibus abundo, vitæ commoda: vestra etiam est aliqua ex parte, quam circumfero, corporis humani non inelegans structura: quæ omnia gratus agnosco. Animam verò solam, & quæ animam sequuntur, dotes, DEO in acceptis refero. Hanc autem Deo restituere, & fas est, & necesse habeo: vobis corpus & carnem reddere ut etiam velim, nequeo: vestimenta tamen ad vestros prosterno pedes, ut vobis bene precantibus nudus nudum IESVM in ejus Societate sequar. Et cum dicto parabat vestibus se exuere. Non tamen (ajebat porrò) id eò accipiatis velim, chari genitores, quasi parva sit vestra apud me auctoritas, & quod vobis natura jus dedit; sed quòd majus urgeat imperium, hoc est, divinum. Non despiciatui habeo, qui vitam impertiverunt; sed ejus majestatem vereor, qui dedit omnia. Non subtrahitur Parentibus, quod Deo restituitur; sed servatur: nec sine lucro; utpote jam sacrum, quod antè fuerat profanum. Vt verò velim esse, qui hucusque fui, obsequentissimus, jam non licet esse obedienti. Non potui antehac sine impietate non obtemperare parenti; at nunc

non possum sine scelere non audire vocantem,
neque sine stultitiæ notâ repudiare regnum,
quod offert Deus : vel sine sacrilegio negare
animam, cui si non mille vitas, millies certè
vitam debeo.

§. VI.

Hæc ubi effatus est, capite reverenter
inclinato, tacuit. At Pater, qui alia omnia
mente conceperat, suâsque jam dudum spes
in filio tot gratiæ & naturæ ornamentis
aucto collocaverat, principio attonitus hæ-
sit : tandem ubi se collegit, supra modum
efferatus, quod proximum ira telum mini-
straverat, panem, incerto jactu in pectus fi-
lij contorsit, eumque placidè à mensa sur-
gentem à se fugavit : certus omnem move-
re lapidem, quo natum à proposito dimo-
veret. Eam in rem etiam Joannis Vegæ,
qui tum pro Rege Hispaniarum Siciliae mo-
derabatur, auctoritate usus artes, machinâs-
que omnes exhaustit : plus tamen non obti-
nuit, quàm ut plantula adversis agitata ven-
tis firmiores ageret radices, in DEI vi-
ridarium non immeritò trans-
ferenda.